

PORUCZANIE (4) *sb n*

N sg poruczani(e) (4).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde brak.

I. Rzeczownik od „poruczać”: Zawierzenie, oddawanie z zaufaniem; *commissio Cn (1)* :

Wyrażenie: »poruczanie [czego] w świętą opiekę« (1): Poruczánye wżitkich śpraw śwych/ trudności/ śirocthwá/ ná ośtátek dułze y ciálá w świątą opyekę Páńfką. *LubPs R3v marg.*

II. Rzeczownik od „poruczać się”: Zawierzenie się, oddawanie się z zaufaniem (3) :

poruczanie czyje (1): Nadobne á pociefzliwe poruczánie wyernego człowyeká/ ábi lie śam pan Bog raczył opiekác wżytkimi śprawámi yego. *LubPs aa6v marg.*

Wyrażenia: »poruczanie świętej opiece« (1): Poruczánie ś(więtej) opiece Páńfkiej iż s tych docześnych kroleśtw zá śtháteczność náłżę w wiedzy nas do kroleśtwá śwego. *LubPs O6 marg.*

»poruczanie Panu Bogu« (1): Z dobrą nadzieią poruczanie panu bogu. *RejPs 43v marg.*

Synonimy: I. oddawanie, polecenie.

Cf **PORUCZAĆ, PORUCZAĆ SIĘ**

MC